

FRANTIŠEK KOTLETA

POLOČAS
ROZPRÁVU

FRANTIŠEK KOTLETA

**POLOČAS
ROZPADU**

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Vlci (prequel)

Hustej nářez

Fakt hustej nářez

Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I

Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party

Velké problémy v Malém Vietnamu

Lovci

(samostatná kniha)

Série Spad

Spad

Poločas rozpadu

FRANTIŠEK KOTLETA

**POLOČAS
ROZPADU**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-424-4 (pdf)

Válka skončila. Zbyla jen vzpomínka v podobě zničené planety, na jejíž povrch dopadly stovky jaderných hlavic. Starý svět zmizel a ten nový je jiný – divoký, nemilosrdný, radioaktivní... Zbytky lidí se snaží přežít v jeho troskách a vybudovat něco jako civilizaci. Jsou ale takoví, kteří civilizaci nechtějí. Vlastně nechtějí ani divoštví. Touží po jediném – dokončit práci, kterou začaly světové mocnosti svou válkou. A proti nim stojí ti, kteří věří v nové začátky. Ale – stojí tenhle svět vůbec za záchranu?

*Dopad velkého úspěchu rozvíří vítr
drobných nepříjemností
(japonské přísloví)*

Chlápek ležící vedle měl na pravém rameni vyte-
tovanou otrockou značku. Zkoušel se jí zbavit tím,
že si kůži páčil žhavým železem, ale i přes jizvy
z popálenin ten cejch pořád celému světu hlásal,
že majitel téhle kůže byl jednou podčlověk. Ne-
zakryl to ani prach a komáří píchnutí, která mu
značku na třech místech vyšperkovala. Letos se
těch hmyzích parchantů vůbec vyrojilo zatraceně
hodně. Zajímalo by mě, odkud se berou, protože
jaro bylo tak suché, že jsme museli začít konden-
zovat vodu, aby nám půlka města nepochcípala
žízňí. A dneska bylo obzvláštní vedro. Vedro tak
strašné, že jsem dokonce neměl ani chuť zapálit
si doutník.

Ale přemohl jsem se, opřel se o kmen usycha-
jícího smrku a zapálil si tabák z první tuzemské
sklizně. Podařilo se nám totiž vykšeftovat s par-
tou toulavých bulharských obchodníků několik se-
men, a kupodivu se jim v Brně docela dařilo. Ale
pořádný doutník, takový, jako se dělával na Kubě,
z toho prostě nebyl. Nevím, jestli to bylo tím, že jej
na svých stehnech nešoulala macatá černoška, ale

ta chuť – no, nebylo to ono... Jako když vám vyjuchaný barman namísto normální koly podstrčí tu bez cukru. Jo, zlatý časy, kdy tohle byl můj jediný problém.

„Vidíš něco?“ zeptal jsem se chlápka. Říkali mu Bob. Byl to Čech. Přitáhl do Brna bez peněz s celou rodinou, a aby ji uživil, prodal tu sám sebe do otroctví. Poslední roky pak s partou ostatních přivandrovalců čistili a obnovovali městskou kanalizaci. Ukázalo se, že za války sloužil v armádě, tak jsem ho z toho kanálu vytáhl a dal mu novou práci.

Na můj dotaz jenom zavrtěl hlavou. Přitom měl dalekohled stále přitisknutý na očích. Zatímco zbytek chlapů se okázale nudil, odpočíval nebo se prostě jenom tak, s pohledem upřeným na mraky, dloubal v nose nebo škrábal v rozkroku, Bob se vážně snažil. Jako by i potom, co jsem nařídil všechny otroky osvobodit, měl pocit, že musí odvádět lepší výkon než ostatní, jinak si to odskáče.

Naše pozorovatelná se nacházela na vyvýšeném zarostlém kopečku, ze kterého jsme měli relativně dobrý výhled. Slovo relativně bylo na místě, protože okolní krajina byla porostlá nálety bříz a olší, které dosahovaly výšky kolem pěti metrů. Potáhl jsem z doutníku a ohnal se po komárovi. Většinou je hutný kouř z tabáku dokázal odehnat, ale tenthle byl obzvlášť agresivní. Na třetí pokus jsem si ho rozmázl po staré vojenské vestě.

„Plukovníku, někdo se blíží,“ ozval se Bob.

Nechal jsem si doutník v puse a přišoural se k němu. Podal mi dalekohled a namířil rukou směrem k zapadajícímu slunci. Chvilí jsem zaostřoval

a zíral na stromy, když v tom jsem konečně uviděl, jak se přes povadlé listy bříz prodral skoro neznametelný obláček prachu. Mezi stromy uháněl jezdec na koni. Kdyby nebylo takové sucho, neviděli bychom nic.

Potáhl jsem mocně z doutníku. „Ke koním,“ zařval jsem a ospalí a unudění chlapi najednou ožili.

* * *

Setkali jsme se kousek pod naší pozorovatelnou. Tím jezdcem byla totiž Alice. Něco jako moje ochranka, pravá ruka a tak trochu matka i dcera dohromady.

„Je jich víc, než jsme čekali. Šest nákladních aut a dobrých pětadvacet chlapů na koních k tomu,“ ohlásila poté, co zastavila svého hnědáka. Přitom se kolem ní vytvořil oblak prachu z vysušené hlíny.

„Mají naftu?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Táhnou je koně. Sundali z těch nákladáků, co mohli, aby byly lehčí, a každý táhne šest koňských párů. Ozbrojenci vypadají dost ostražitě, nejspíš už se k nim donesly zprávy o nových pořádcích v oblasti,“ dodala.

„Asi ne takové, aby se nám vyhnuli pořádným obloukem,“ zašklebil jsem se a utřel si špinavý pot z čela. Ten prach byl všudypřítomný.

Otočil jsem se na svou jednotku – patnáct chlapů. Většinou bývalí vojáci nebo veteráni z občanské války, ostatní celkem slušně vycvičení nováčci z řad osvobozených otroků. Pokud to nezapackáme, máme šanci vyhrát bez výrazných ztrát na životě.

Výrazné ztráty na životě – fráze jako tahle se draly do mých myšlenek automaticky. To je to první, co se každý velitel ve skutečné válce naučí – nenazývat věci pravými jmény. Lidé neumírají, ale *dochází ke ztrátám na životě*. Stejně tak není nepřítel pozabíjen, ale *eliminován*, případně zneškodněn, nebo město není vypleněno, ale *jeho vojenský potenciál byl výrazně omezen*.

„Ryan s Craschem je sledují, ale když se dostaneme za kopec, uvidíme je na kilometr daleko. Zanechávají za sebou mrak prachu velikosti Mexika,“ ušklíbla se Alice. Vytáhla zpoza opasku čutoru a napila se. Pak popohnala svého koně do klusu a vyrazila zpátky po vlastních stopách. Rozjeli jsme se za ní.

* * *

S tím oblakem prachu měla pravdu. Karavanu kvůli tomu už z dálky nešlo přehlédnout. Byla roztažená na dobrých tři sta metrů a litoval jsem chudáky v posledních dvou autech, protože se skoro úplně ztráceli v oblacích prachu. Cesta, po které se vydali, byla totiž jenom z udusané hlíny, takže se teď proměnila v prašnou stezku. Mohli to vzít po staré asfaltové silnici, ale ta by je zavedla příliš blízko Brnu. Navíc pro koně nebyl rozpálený lepkavý asfalt zrovna to nejlepší.

Jenže přes naši oblast museli – měli totiž namířeno do Prahy, kde se dali otroci prodat široko daleko nejvýhodněji. Hnali jsme se podél karavany asi půl kilometru směrem na jih chráněni mladým lesem, a když slunce konečně ztratilo sílu,

mohlo být tak kolem šesté, možná sedmé hodiny odpoledne, předjeli jsme je natolik, abychom se připravili na přepad.

* * *

„Kde je Ryan?“ zeptal jsem se Alice nervózně. Doufal jsem, že na něj cestou narazíme. Navíc oblak prachu na obzoru se k nám dost rychle přibližoval, ale většina chlapů ještě neměla vykopaný pořádný okop a přesunout dál už jsme se nemohli – na cestu a po jejím okolí jsme rozházeli všechny naše hřeby pro zastavení aut.

„Nejspíš je sledují ze severu. Jak začne boj, poznáte jejich pozici podle křiku umírajících, plukovníku,“ usmála se a ze zad si konečně sundala své ákáčko, tedy přesně AK12, vrchol v evoluci slavných kalašnikovů, a pak se rozběhla na okraj lesíka. Její zbraň má efektivní dostřel kolem osmi set metrů, takže se na rozdíl od chlapů nemusela plahočit s polní lopatkou. Já se pak vydal hlouběji mezi stromy. Čekal tam na mě Bob a pět našich nejlepších jezdců.

* * *

Zajeli jsme mezi vzrostlé duby, dobrý kilometr od připraveného místa přepadu, prakticky po vlastních stopách. Zatímco mi chlapi hlídali koně, vyšplhal jsem do koruny toho nejrozložitějšího. První auto zaprášené karavany se zrovna dostalo zhruba na mou úroveň. Bylo stejné jako ta ostatní – ruský vojenský nákladák zbavený motoru

a toho nejtěžšího vybavení, aby jej mohli táhnout koně. Kde to šlo, kovové části nahradili dřevěnými. Na korbě prvních dvou aut ležely hromady dřevěných beden zajištěných železnými řetězy. Na dalších se tísnilo lidí. Většinou hodně mladí – muži i ženy. Věkový průměr byl tak šestnáct let.

Poslední z nákladáků měl na korbě dokonce plachtu. Místy několikrát záplatovanou, ale ať už se pod ní skrývalo cokoliv, ochránila to před prachem i našimi zvědavými pohledy.

Prachu se snažili vyhýbat i jezdci na koních. Jeli po stranách karavany s šátky přes ústa, dobrých tři sta metrů od aut, aby se vůbec mohli nadechnout.

Seskočil jsem ze stromu a hvízdal. Téměř okamžitě se zpoza březové džungle vynořil Bob, který za sebou táhl dva koně. A za ním zbytek naší záložní eskadry.

S pomocí bývalého otroka jsem se dostal do sedla a v tu chvíli uviděl, jak první nákladák provedl divoký manévr spočívající ve zběsilém kličkování. Udělal něco jako ležatou osmičku, vzedmul do vzduchu mrak prachu velikosti Mexika, USA a Kanady (nejspíš i s Panenskými ostrovy k tomu) a zastavil. Koně přitom srdceryvně ržáli tak hlasitě, že vítr ty zvuky donesl až k nám. Po zastavení se pak jeden z nich začal zběsile vzpouzet a narážet do ostatních. Během chvíle dojely první nákladák i ty ostatní a začali se k němu sjíždět jezdci na koních.

Přiložil jsem znovu dalekohled k očím a zaměřil se na největší shluk jezdců. Osádka prvního nákladáku mezi nimi pobíhala a divokým gesti-

kulováním rukama ukazovala na podvozek. Většinu kol měli vypuštěnou a plnou našich hřebů.

„Tak fajn, za chvíli jim to dojde,“ zamručel jsem a v podstatě hned nato se ze směru po naší levé ruce ozvaly první výstřely.

Jezdci začali padat ze sedel jako hrušky. Moji hoši (a Alice) je tam měli jako na střelnici. Koně zapřažení do nákladáků se plašili a způsobovali mezi otrokáři slušný zmatek. Někteří jezdci doprovázející karavanu také začali střílet, ale jen tím ještě víc plašili tažné koně. Mnozí z nich pak v panice seskakovali a vrhali se k zemi, jiní zůstali stát a kryli se za těly svých koní.

A pak jsem ho uviděl. Vysoký chlápek v dlouhém černém kabátě a s koženým kloboukem na hlavě vjel mezi hejno zmatených chlapů a začal udílet rozkazy. Během chvíle zformoval skupinu dvanácti jezdců, kteří vyrazili vstříc zakopaným střelcům. Všichni ostatní – i s velitelem v čele – obrátili koně na druhou stranu a vyrazili zpátky směrem, odkud karavana přijela.

* * *

„Vyšlo to, plukovníku,“ ozval se vedle mě Bob.

Pokýval jsem spokojeně hlavou.

„To je to první, co tě napadne, když máš hubu i oči plné prachu a někdo na tebe začne ze zálohy střílet. Půlku lidí pošleš zkusit čelní útok a mezitím se ostatní pokusí nepřítel objít a obklíčit. Akorát jsem, kurva, nečekal, že jich přežije tolik,“ zabručel jsem.

„Jedenáct,“ spočítal to rychle jeden z mých chlapů. Tuším, že mu říkali Starej Richard. Vypadal tak na čtyřicet, takže jsem původ té přezdívky nedokázal rozklíčovat. Možná za to mohl fakt, že měl tak polovinu zubů a pár jizev na tváři, které naznačovaly, že když o ty zuby přišel, byl to skutečně velký zážitek, který přežil jenom se štěstím.

„Nás je sedm,“ zabručel jsem a pak dodal: „To zvládneme.“

* * *

Rozjeli jsme se pod ochranu stromů. Příjezd skupiny chlápka v černém nám tak oznamoval jenom prach a nakonec zesilující dunění, které vydávala okovaná kopyta dopadající na vyschlou zem. Kůň Starýho Richarda zkusil zaržát, ale naštěstí ho jeho jezdec včas uklidnil. Potom už asi popáté plivnul na svou brokovnici, a tak z ní na koňský hřbet stékaly sliny ve velkém. Poprvé jsem to viděl až tady v Brně. Chlapi věřili, že to přináší štěstí a kulka z poplivané zbraně si vždycky najde svůj cíl.

Pevně jsem stiskl boky svého koně a posunul ukazováčky blíž ke spouštím svým revolverů. Oba pythony byly pokryté miniaturními částčkami prachu. Měl jsem nutkání je otřít, ale jezdců se už blížili. Měli by nám vletět přímo do náruče, respektive skoro do náruče – skrz stromy totiž vedla malá cesta, kterou by se otrokáři měli vydat, chtěli-li rychle vpadnout Alici do zad a neprodírat se hustým porostem. My stáli kousek od cesty, ale skryti za listy mladých bříz jako za jen málo průhlednou zástěnou.

„Už to bude,“ zašeptal Bob a Starej Richard znovu flusnul na brokovnici.

Položil jsem prsty na spouště.

„Pal!“ zařval jsem, když jezdci divoce vjeli na cestu kousek od nás.

* * *

Kulky prolétávaly skrz listí stromů a keřů a končily v lidském a koňském mase. Snažil jsem se mířit na postavy jezdců, i když zpočátku to šlo dost těžko, takže jsem páčil spíš podle tušení, stejně jako ostatní. Brzy se ale prostor mezi námi a otrokáři stal mnohem průhlednějším a prostupnějším. Výstřely z brokovnic narvaných všemožným provizorním střelivem od malých hřebíků po našťipané kousky ocelových prutů vyrobených z trosek očesaly listí a větve tak, že během chvíle bylo možné dokonale vidět naše dílo. Navíc jsem patrně několika kulkami z pythonu prostřelil mladou břízku před sebou, která se skácela na zem. Mohli jsme díky tomu lépe mířit. Ale přeživší útočníci taky.

„Dopič...,“ zaklel Bob po mé levé ruce a svezl se z koně. Dostal kulku někam do ramene a cákanec krve, který z něj vyletěl, se rozprskl o hřívu mého koně. V tu chvíli jsem zrovna vyměnil nábojový věneček v jednom z pythonů, které jsem předtím vyprázdnil střelbou do jezdců.

Popohnal jsem koně vpřed. Proletěl jsem očesaným porostem a spatřil dobrých sedm, možná osm koní na zemi. Tekla z nich krev, a ti, kteří ještě žili, ryčeli, srdceryvně ržáli a přitom svými

těly mučili zraněné nájezdníky, kteří pod nimi brzy najdou smrt. Zbytek koní poté, co přišel o své jezdce, prostě utekl do lesa. Spatřil jsem jednoho, jak se prodíral smrkovým porostem a za sebou táhl tělo chlápka s prostřelenou hlavou.

„Prásk!“ výstřel proletěl nejspíš dost blízko kolem mě. Vlevo na cestě stáli tři jezdci, kteří včas ujeli před naší zběsilou palbou.

Prvnímu jsem prostřelil hlavu. Kulka mu proletěla nosem a rozprskla obličej do okolí. Jeho kůň se splašil, a narušil tak střelbu zbývajících dvou. Oba měli pistole, odhadoval jsem to na nějaké ruské vojenské zboží. Byl mezi nimi i chlápek v dlouhém černém kabátě.

„Hej, hej!“ popohnal jsem koně, který se rozjel za nimi. Při tom přeskočil dvě zkrvavené mrtvoly nějakých chlápků, a jenom kvůli tomu jsem se do uprchlíků netrefil. Místo pana černého kabáta jsem tak sejmul jenom splašeného koně. Postavil se na zadní a pak spadl na záda na vzrostlý buk a vzápětí se pod něj sesul.

„Plukovníku!“ ozval se za mnou některý z mých chlapů – jeli mi na pomoc.

Vystřelil jsem další dvě kulky a kolem prosvištělo několik ran od posledních dvou otrokářů. Byla to rychlá a krátká výměna a ani jeden z nás neměl šanci na zásah. Stříleli jsme skrz stromy a keře, kolem kterých se klikatila cesta, a o tom, kde jsou poslední dva otrokáři, jsme měli spíš jen tušení. Oni na tom byli stejně. Zpomalil jsem koně.

„Kolik máme mrtvých?!“ zařval jsem k chlapům za mnou.

„Dva raněný,“ odpověděl Starý Richard a odplivl si. Nejspíš zase pro štěstí. Tentokrát ale jeho plivanec přistál na cestě a vytvořil v prachu malinký kráter.

„Postarejte se o ně a vraťte se ke karavaně!“

Poslední slova už jsem musel řvát, protože jsem do obou pythonů zastrčil nové věnečky s náboji a vyrazil za uprchlíky.

* * *

Stezka se po dvou stech metrech začala zužovat akorát tak na jednoho jezdce. Konce březových větviček mě šlehalý do celého těla. Nutil jsem koně k maximální rychlosti, i když pod námi to byl jeden výmol plný starých a pokroucených kořenů za druhým.

Ale vyplatilo se to. Po třech minutách jsem spatřil záda jednoho z otrokářů. Jeho kůň zpomaloval kvůli krvácející ráně na zadku.

Počkal jsem si, až se stezka na malou chvíli dostane do přímky, abych měl jistotu, že trefím – a trefil jsem. Muž se prohnul jako luk a svezl se na hřbet koně. Podle všeho jsem mu prostřelil páteř.

* * *

Radost z dobré rány netrvala dlouho. Muž v černém kabátě se otočil, a protože měl na mě najednou volný výhled, vystřílel na mě celý zásobník.

* * *

Prvních pár kulek slízl můj kůň a pak jednu i já – do levého ramene.

„Zmrde,“ zasyčel jsem bolestí a zamířil mu do prostřed hrudi.

A zhruba v tu samou chvíli, kdy jsem už mačkal spoušť, to můj kůň nevydržel a klesl k zemi.

* * *

Sletěl jsem s ním a při tom se praštil do hlavy. Nejraději bych i zaklel, ale nešlo to – při pádu jsem si prokousl jazyk. Z pusy mi tekla krev a já se v duchu modlil, aby to bylo jenom z toho jazyka.

„Ku-va,“ zaklel jsem s pusou plnou krve a málně se odkulil z dosahu umírajícího koně. Narazil jsem při tom zády na kořen stromu a málem si vyrazil dech.

„Revolver,“ napadlo mě a hrábl jsem po zbrani v holsteru na levé noze. Nebyla tam. Rukama jsem začal šátrat kolem sebe. Python, který jsem upustil při pádu koně, ležel někde daleko, ale ten druhý, jenž vypadl z pouzdra, musel být poblíž.

„Hledáš tohle?“ ozval se zleva hlas. Patřil chlápku v černém kabátě. Přeskočil mrtvolu mého koně a přitom kopl do něčeho na zemi. Podle zvuku to byl můj python.

Všiml jsem si na chlápku dvou věcí. První, že měl v kabátě díru a z boku mu vytékala krev. Druhou byla skutečnost, že v pravačce pevně svíral bouchačku.

„Ještě nikdo, kdo chtěl překazit kšefty Tadeuszi Bartowszkému, z toho nevyšel se zdravou kůží,“

zašklebil se lámanou polskou češtinou, namířil mi mezi oči a zmáčkl spoušť.

* * *

„Cvak,“ udeřil kohoutek naprázdno.

„To je problém pisstolí, lidi, cso je maj, sse nikdy nenaúší pošítat náboje,“ prohlásil jsem s bolavým krvácejícím jazykem. „Mají pocsit, že zásobník je nekonečný a ono hovno.“

Chlápek našťvaně zavrčel a sáhl do kapsy, kde měl nejspíš náhradní zásobník plný nábojů. Jenže já se během toho proslovu připravil – vytáhl jsem z pouzdra na opasku za zády nůž a vyskočil přitom na obě nohy. Zavrával jsem, ale ustál jsem to.

„Cink,“ prázdný zásobník vypadl z pistole na zem, kde zazvonil o kámen. V levé ruce se chlápovi objevil plný zásobník vylovený z kapsy a mířil jím do duté pažby pistole.

„Ááááá!“ zařval, když jsem ho ostrím nože porezal na ruce. Jenže zásobník neupustil.

Pomohla až druhá řezná rána – přetál jsem mu šlachy na ruce, ze které začala stříkat krev. V tu chvíli na mě zaútočil pistolí. Bleskurychle švihl pravačkou a praštil mě hlavní do brady. Potom mě zkusil trefit z boku do spánku, ale můj nůž byl rychlejší. Bodl jsem ho do svalů na pravačce a pak mu prostě podkopl koleno na levé noze. Tadeusz Bartowszky spadl do prachu vedle mého pythona, nezaváhal ani na chvíli a zraněnou pravačkou se po něm natáhl. Kopl jsem ho do hlavy. A pak ještě jednou a pro jistotu ještě jednou,

až omdlel a já se v klidu mohl sehnout pro svou zbraň.

* * *

Za chvíli mě dojel zbytek skupiny. Vezli jenom jednoho raněného. Bob to nepřežil. Než mu dokázali pomoci, vykrvácel. To černokabátník měl mnohem tužší kořínek. Starej Richard mu obvázel rány a během pár minut se probral. Přivázali jsme ho k Bobově koni a vyrazili na okraj lesa.

* * *

Boj skončil. Ovšem ne úplně. Zbytek karavany se shromáždil kolem tří aut, která vytvořila jakousi pomyslnou vozovou hradbu, a přeživší se za ně schovali. Alice a její hoši zůstali na svých pozicích.

„Škoda nábojů,“ pokrčila Alice rameny, když jsme k ní dorazili. „Jsou schovaní za auty a čekají, až se na ně vrhneme,“ vysvětlila.

„Což neuděláme, protože bychom přitom zbytečně pochcípali,“ dodal jsem už mnohem srozumitelněji – na nateklý jazyk jsem si zvolna zvykal. Situace byla jasná. Všichni chlapi, kteří stáli v doslechu, si úlevně oddechli. Kdybych jim nařídil sednout na koně a zaútočit, udělali by to, ale věděli, že dobrá půlka by to nemusela přežít.

„Kolik jste sejmuli z těch, co šli po vás?“ zeptal jsem se.

„Všechny. Ryan mezitím odstřeloval ten zbytek tam,“ pohodila hlavou k autům.

„Takže jich tam nebude moc,“ zamyslel jsem se.

„Těžko říct, kolik chlapů měli v autech. Když jsme likvidovali kavalerii, nesledovala jsem, jak se přeskupují. Ryan to má určitě spočítaný, ale vysílačky, ty už odvál čas a kouřový signály neumím, kurva,“ povzdechla si. Jo, mně vysílačky a satelitní telefony taky chyběly.

Vytáhl jsem z boční kapsy poškrábanou plechovou tubu na doutník a naučeným pohybem ho z ní vyklepl. Pak jsem škrtl zapalovačem a zapálil si.

„Jednou vás to kouření zabije, plukovníku,“ povzdechla si Alice, vytáhla čutoru a napila se.

„Máte něco bílého? Cokoliv,“ zeptal jsem se a rozhlédl se rozpačitě po svých mužích.

* * *

Chvíli to trvalo, ale nakonec jsem dostal relativně bílé tričko, které ze sebe sundal jeden z chlapů. Alice ho přivázala k dubovému klacku a já pak s touhle výbavou vyrazil pěšky ke karavaně. Klacek s *bílou zástavou* jsem držel v levačce a cítil, jak mi ruka vypovídá poslušnost. Přeci jenom jsem měl v rameni kulku od toho parchanta v černém kabátě. Svaly v ruce mi škubaly a konečky prstů mravenčily stále intenzivněji.

Potáhl jsem z doutníku, chvíli kouř převaloval v ústech a pak vydechl. „Už jsem na tyhle hovadiny starej,“ povzdechl jsem si a pokračoval v cestě. Zastavil mě až výstřel do vzduchu. Vyšel od někoho, kdo ležel pod nejbližším autem a skrýval se

za kolem s prasklou pneumatikou. Zpomalil jsem a udělal ještě tři kroky – teprve pak jsem zůstal stát.

„Co chceš?!“ ozvalo se zpoza auta. Dotyčný mluvil polsky, ale měl slušný východní přízvuk. Jeho mateřským jazykem bude ruština nebo ukrajinština, napadlo mě.

„Pizzu a pět vychlazených plzní. Tu pizzu jakoukoliv, klidně bych snesl i tu sračku s ananášem,“ odvětil jsem a potáhl z doutníku.

Můj humor nepadl na úrodnou půdu, protože se ozval další výstřel. Tentokrát nešel do vzduchu, ale do země přede mnou. Pálil někdo schovaný za druhým autem. Kulka se zavrtala tak dva metry přede mě a do vzduchu se vznesl gejzír prachu.

„Ale bohatě mi bude stačit, když si přestanete hrát na hrdiny a vzdáte se. Pokud dobře počítám, za hodinu je tma. Jste obklíčení a těžko vám, na rozdíl od nás, dorazí posily. V noci vás tu zmasakrujeme všechny, zajatce už brát nebudeme. Dávám vám na to deset minut. Vylezte s rukama nad hlavou sem, co je ta bílá vlajka,“ prohlásil jsem a zabodl klacek do hlíny.

Moc hezké gesto, ale měl jsem pocit, že mi při tom upadne ruka. Naštěstí tam ten klacek držel, takže nedošlo k trapné situaci, kdy by spadl na zem a já se ho pak následující minuty pokoušel znovu a znovu zabodávat. Skrz zuby jsem se nadechl a pokračoval: „Když se vzdáte, necháme vás pokračovat v cestě – teda až po tom, co vám zabavíme otroky. Pokud ne, zabijeme vás. Není o čem diskutovat. Už máte jenom devět mi-

nut a čtyřicet sekund," řekl jsem, otočil se na patě a zamířil pryč.

* * *

Nebylo to poprvé, co jsem někomu dával ultimátum. Vlastně už bych ani nedokázal spočítat, kolikrát jsem někomu vyhrožoval masakrem a přitom v ruce držel bílou vlajku. Většinou byla z prostěradla, ručníku, utěrky, trička a jednou jsme prostě vzali roztrhanou vojenskou košili a pomazali ji vápnem. Turkům tenkrát slušnou chvíli trvalo, než pochopili, co to má znamenat, že si jenom ve větru z dělostřelecké palby nesusíme spodáry. Zkušenost mě naučila, že čím tvrdší je ultimátum, tím je větší pravděpodobnost, že se nepřítel vzdá. Na jednu stranu tu hrála roli skutečnost, že nebylo kam ustoupit, na druhou dojem, který jsem tím udělal. Z mého arogantního vystupování museli mít pocit, že proti nám nemají šanci a my jsme si naopak jistí svým vítězstvím. Párkrát jsem hrál vabank a několikrát to vyšlo i tak. Jednou se nám dokonce vzdali, i když měli přesilu. Přišli na to, až když si spočítali, že na dva zajatce máme jednoho strážného.

„Prásk!“

Výstřel se ozval, když jsem ušel asi čtyři sta metrů klidným krokem od bílé vlajky. Pomalu jsem se otočil a zjistil, že po mně nikdo nestřílel.

„Tak to bylo rychlý," pomyslel jsem si, vytáhl ze zbytku doutníku, co to dalo, a hodil ho na zem. Muži za vozy se podle všeho začali hádat a došlo na argument nejsilnější – kulku mezi oči. Teď je-

nom zbývá počkat, kdo měl pádnější argumenty – zastánci boje, nebo zbabělci?

Na odpověď jsem nemusel čekat dlouho. Zpoza aut začali vylézat chlapi s rukama nad hlavou.

* * *

Zůstalo jich tam osm. Pro útok za světla by to byl problém, ale v noci bychom je vyřídili možná beze ztrát. Nahnali jsme je k bílé vlajce, prohledali, jestli nemají schované zbraně, a usadili je na zem. Přidali jsme k nim i Tadeusze, který na zbytek svých mužů vrhal vzteklé pohledy. Pro jistotu jsem mu nechal svázané ruce.

* * *

Sedl jsem si na jednu bednu z nákladu, který jsme vyskládali z aut, a nechal se od Alice konečně ošetřit. Nejhorší bylo, že mi došly doutníky, takže jsem akorát bolestí zatínal zuby a úlevně mlátil pravačkou do bedny.

„Už jste na tyhle blbinky starej, plukovníku,“ prohlásila, když mi z ramene vyndala kulku a třemi stehy ránu zašila.

„Já vím,“ zabručel jsem.

„Musí vám to pak ještě zkontrolovat doktor,“ dodala a vylovila z tašky obvaz, kterým mě začala zkušeně štipovat.

Další zabručení jsem polknul, protože z jednoho nákladáku vynesli něco podivného.

* * *

Prošli jsme řadou osvobozených otroků. Bylo jich docela požehnaně, něco kolem pětáctyřiceti. Většinou mladé ženy a muži do dvaceti let. Ti mají koneckonců největší hodnotu. Tři lidé byli zranění. Schytali nějaké zbloudilé kulky během přestřelky.

„Našli jsme ji u beden s nákladem mimo ostatní otroky,“ oznámil Ryan. Kontrolu otrokářského nákladu jsem nechal na něm. Byl jsem rád, že žiju.

Šlo o dívku. Velmi hubenou a docela malou – maximálně sto padesát centimetrů. Měla na sobě kus hadru, který vypadal jako noční košile. Svázali ji do kozelce, ruce a nohy pevně k sobě. Ryan s Crashem ji vynesli z nákladáku a opatrně položili na zem.

„Žije?“ zeptal jsem se.

Ryan jenom pokrčil rameny.

Vytáhl jsem nůž, ještě na něm byla černokabát-níková krev, a uvolnil dívce pouta. Musela je mít na sobě opravdu hodně dlouho. Provazy na ruku se jí zařezaly až pod kůži. Když jsem je sundával, odtrhávaly se strupy a z obnažených ran vytékala krev.

„Water,“ zašeptala anglicky.

Tomuhle slovu rozuměl i Starej Richard, který postával a poplival vedle. Odskočil k jednomu z nákladáků a pak odběhl k velkému zásobníku pitné vody načepovat do své feldflašky.

„Hej!“ zařval jsem na nejbližší otrokyni, skoro třicetiletou černo vlásku v umaštěných šatech. Jako většina z jejího hloučku i ona fascinovaně zírala na svázanou dívku. „Co je zač?“ dodal jsem.

Jen pokrčila rameny. Stejně nechápavě se tvářili i ostatní. Někteří při tom zírali do země.

„Water,“ řekla znovu, tentokrát už o poznání důrazněji.

Naštěstí se vrátil Richard a přiložil jí láhev k ústům s popraskanými rty. Hltavě polkla první doušek vody a zakuckala se.

„Ne tak hladově, holčičko,“ sklonil jsem se k ní a podržel ji za špinavou bradu. Teprve teď jsem si uvědomil, že není odněkud z Kavkazu, jak mě na první pohled napadlo, ale je to čistokrevná Japonka.

Zvědavě se mi podívala do očí a pak jsem na zádech ucítil její ruku.

* * *

Na to, jak zdevastovaně vypadala, byla neskutečně rychlá. Vymrštila se do pokleku a přitom mi z pouzdra na zádech vytáhla nůž. Pak zavrávora-la, odrazila se a vyskočila na obě nohy.

Otočil jsem se a instinktivně tasil revolver. Ryan s Crashem udělali to samé. Namířila směrem ke mně špičku nože a pomalým krokem ustupovala. Přitom klopýtala, jak ji ještě před chvílí spoutané nohy neposlouchaly. Vrátil jsem pythona zpátky do holsteru.

„Hej, holčičko, neublížím ti,“ řekl jsem anglicky a rozpráhl ruce v bezbranném gestu. Japonka na mě zamhouřila oči a rychle se rozhlédla kolem nás. Neměla moc kam ustupovat. Na jedné straně postával roztažený chumel otroků, vzadu zajatci a zbytek prostoru zaplňovali naši chlapi. Přesto dál pokračovala směrem k sedící skupince otrokářů. Postupoval jsem za ní.

„Nic se ti nestane. Jsme vojáci Armády České republiky. Dodržujeme všechny naše staré civilizované zákony. Vezmeme tě do Brna do nemocnice,“ říkal jsem uklidňujícím hlasem. Dvakrát zavravorala, ale vždycky se udržela na nohou. Konečně jsem si ji také mohl prohlédnout. Tělo měla plné jizev. Pod špínou se rýsovaly nějaké staré, už zahojené rány. Nejvíc ale byly vidět ty nové, pokryté špinavými strupy. Některé z ran měla zanícené. Mohlo jí být kolem čtyřiceti, i když těžko říct. Japonky obecně vypadaly celý život tak na osmnáct, takže klidně jí mohlo být sedmnáct, stejně jako padesát let.

„Mám ji střelit do nohy?“ zeptal se Ryan. Postupoval kousek za mnou, v pravačce svůj DW 715.

Zavrtěl jsem hlavou. „V tomhle stavu bys ji mohl definitivně odrovnat. Ti zmrdi jí dali co proto, nechci být ten, kdo jejich práci dokončí,“ vysvětlil jsem. Ryan jenom pokrčil rameny a zasunul revolver do pouzdra.

„Hele, tohle je fakt blbá situace. Já tě nenechám samotnou tady v divočině, protože bys nepřežila. Prostě mi vrať tu kudlu a nech si od nás pomoci,“ pokračoval jsem po chvíli. Přitom jsem nenápadně sledoval Alici, která se obloukem přiblížila k zajatcům. Jestli tu holku může někdo bezpečně odzbrojit, pak jedině ona.

Otrokáři to všechno v tichosti sledovali s vytřeštěnýma očima. Jenom Tadeusz Bartowszký sebou začal zběsile zmítat, jako by se chtěl vyprostit z pout. A v tu chvíli Japonka znovu zavravorala a upadla. Alespoň tak to na první pohled vypadalo. Svalila se na zem, ale hned se přetočila

na bok a pak ještě třikrát. Díky tomu se vmžiku ocitla v blízkosti šéfa otrokářů. Strašlivě zařval. Ostatní chlapi se zvedli a rozběhli pryč.

* * *

Chvilí jsem netušil, co se to, zatraceně, děje. Nejdřív to vypadalo, že jí chce otrokářský boss ublížit, pak, že spolu byli domluvení, aby jim pomohla utéct, ale bylo to jinak.

„A do prdele,“ vydechla Alice a několika přískoky se ocitla u Japonky. Rozběhl jsem se za ní.

* * *

Bartowszký krvácel a Japonka se usmívala. Po rukou jí stékala jeho krev. Vrazila mu nůž nejdřív mezi nohy a pak do břicha. Zkušeně jej několika tahy rozpárala, takže se z něj vyvalily vnitřnosti a zbytek toho, co měl dneska k obědu. Tuším, že to byly fazole s kousky zubřího masa.

Alice dupla Japonce na ruku s nožem a zaklekla ji tak, že se nemohla hýbat. Při tom všem na obě stříkala krev umírajícího otrokáře.

* * *

Vypálil jsem dva náboje do vzduchu.

„Stát!“ zařval jsem na utíkající zajatce. Poslechli. Ryan je pak pochytil a nahnal na nové místo, kde si lehli na břicha a ruce dali za záda. Já mezitím dorazil k bílé vlajce a kaluži krve pod mrtvým Bartowszkým. Vylovil jsem z něj svůj nůž a očistil

ho do jeho černého kabátu. Teď už mu stejně nebude k ničemu.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal jsem se nasupeně Japonky. Pod Alicinou kontrolou se nemohla ani pohnout.

„Tobě nemusím nic vysvětlovat,“ odpověděla. Po dřívější plachosti nebylo ani památky. „Doveď mě k veliteli vojenské posádky. On je jediný, komu se hodlám zpovídat,“ dodala panovačně.

„Ehm, holka,“ zakroutil jsem hlavou, „tohle bude na dlouhý vysvětlování.“

*Ani nejlepší sokol neuloví nic,
když se mu nedovolí vzlétnout
(japonské přísloví)*

Po návratu jsem strávil dva dny v posteli. Nejdřív prostě proto, že mě doktor Akiro nadopoval antibiotiky a nějakými oblbováky na spaní, a pak proto, že se mi nechtělo vstávat. Důvod byl prostý – pokaždé, když jsem byl mimo město déle než týden, nakupilo se mi víc papírů, než dokázala spotřebovat četa trpící vodnatým průjmem. Potom, co jsme obsadili Brno a vyhlásili tu vládu Armády České republiky, jsem se fakticky stal vojenským velitelem města. Ne že bych po tom toužil, ale lidem to vyhovovalo. Snažil jsem se jim vnutit nějakou formu samosprávy, ale pak jsem zjistil, že každý, kdo se rozhodl udělat politickou kariéru a začal agitovat za své zvolení, se stal obětí masivního lynče. Všichni už měli politiky po krk. Chtěli hrdinu z Istanbulu, který jim bude vládnout moudře a spravedlivě. Nejhorší na tom bylo, že hrdinou z Istanbulu jsem byl já.

Kdybych si z téhle situace alespoň dokázal urvat nějaké výhody, ale většinou to bylo přesně naopak. Byl jsem zvyklý velet tak, že udělám

víc práce než ostatní, že půjdu do těch nejriskantnějších akcí a najím se a napiju, teprve až budu vědět, že moji muži dostali každý svou porci. A stejně jsem řídil i město. Ale bylo to den ode dne únavnější. Zvláště když ve městě prostě vždycky bude někdo, kdo ještě nedostal svou porci.

Ačkoliv jednu výhodu to vlastně mělo – po bývalém vládcí města jsem zdědil byt v protiatomovém krytu s vlastní sprchou. Sprcha – vrchol civilizace v troskách světa – byla důvodem, proč jsem se nakonec těšil zpátky do Brna a překonal i všechno to papírování. Když jsme se po poslední válce usadili v Praze a zkoušeli nový život bez boje a bez armády, myli jsme se v kbelíku, do kterého jsme pomocí plachty chytali dešťovou vodu. Tohle byl jednoznačný pokrok.

Vypnul jsem sprchu asi po deseti minutách laubužnického plýtvání vodou a jenom v sametovém županu – opět dědictví po zesnulém generálovi, který Brnu vládl přede mnou – naklusal do pracovny, abych se pustil do práce.

„Plukovníku, zapněte si ten župan. Jsme si blízcí, ale všechno má své meze,“ zakřenila se na mě Alice. Měla na sobě čistou uniformu, nejspíš čerstvě vyzvednutou z veřejné prádelny. Nechala si ji upravit na míru ze starých vojenských zásob, které jsme nedávno objevili v zasypaném skladu. Uniformy na sobě měly znak původních brněnských aktivních záloh – draka letícího nad městem. Dal jsem je přešít na mundúry vojáků chránících město. Drak ví, proč měla jednotná výstroj docela slušný efekt na morálku.

Pevně jsem si uvázal sametový pásek kolem boků a složil se do koženého křesla. Ze zásuvky jsem vytáhl láhev japonské whisky Nikka z vybrakovaných zásob japonské vojenské nemocnice, kterou jsme v Brně obsadili, a nalil do dvou skleniček.

Alice pokrčila rameny a lehce upila. Pak pohlédla hlavou směrem ke stohu papírů na stole. „Už jste se díval, co všechno vezli?“ zeptala se.

Vyklopil jsem do sebe panáka a hlasitě vydechl: „Ne. Snažil jsem se teď vyřešit problém rozdělení pracovních sil, ale je to nad mou představivost. Přibývá nám lidí a nemůžeme všechny živit, aniž by někde nepracovali,“ zachmuřil jsem se. Raději bych znovu hnal celý pluk proti turecké armádě prakticky bez nábojů, granátů a vzdušné podpory, než řešil složitosti řízení komunity, která se pomalu, ale jistě, rozrůstala na padesát tisíc lidí. Zprávy o nových pořádcích panujících ve městě se totiž brzy rozkřikly po širokém okolí. Táhli sem lidé ze všech koutů bývalé republiky, kteří přežili všechny ty zatracené války. Doufali, že tu najdou lepší život. Nejčastěji šlo o uprchlé otroky a jiné zoufalce. Ostatně sami jsme si také přidělávali problémy podobnými výpravami, jako byla ta přede dvěma dny, kdy jsme osvobozovali otroky v dosahu až sto kilometrů od města. Prakticky všichni potom chtěli zůstat v našem městě.

„Nechte to na Michalovi. Je to chytrej kluk. Vymyslel ten systém farem za městem a vůbec – jenom díky němu se Nové Brno ještě nerozpadlo... Teda při vší úctě k vašim schopnostem, plukovníku,“ dodala rychle Alice.

Nové Brno. Ten název nebyl oficiální a vlastně ani nevím, koho to napadlo, ale lidé ho používali stále častěji. Bylo v něm něco třpytivého a nadějného.

Mávl jsem rukou. Měla pravdu. Její bratr se ukázal jako schopný organizátor. Problém byl, že lidi chtěli na všechno podpis ode mě, protože takovému rozhodnutí věřili a vykonali ho bez reptání.

Sáhl jsem po papíru na vrcholu lejtrového mrakodrapu. Na jedné straně byl potištěný návodem k mobilnímu recyklátoru pitné vody, na druhé se nacházelo celkem úhledné písmo Starého Richarda. Vzal jsem papír opatrně mezi dva prsty, ale nevypadalo to, že by se nějaká plivací pověra vztahovala i na dokumenty. I když opatrnosti nikdy nebylo nazbyt.

„Kožešiny, sušené maso, sušené ovoce, obilí, prošlé, ale použitelné, ruské vojenské masové konzervy...,“ přelétl jsem pohledem zboží zabavené otrokářům. „Sakra, to byla nejlepší loupež za poslední měsíce,“ usmál jsem se. Ti lidé vezli naprosto všechno, co se dalo dobře využít a zpeněžit. Nevypadalo to jako obchodní otrokářská karavana, ale spíš jako by se stěhovali pryč a vzali s sebou všechno, co mělo nějakou hodnotu.

„Konfiskace, plukovníku. My nekrademe, konfiskujeme násilně nabytý majetek. Alespoň tak to prezentujeme, protože jsme příslušníci Armády České republiky, a představujeme tak právní kontinuitu vlády České republiky. Tyhle věci jste přece sám vyhlásil na náměstí a nechal plakáty s těmahle kecama vylepit stovky kilometrů široko daleko,“ usmála se Alice.

„No jo, vždycky, když se opiju, začnu být patetický a pak dělám takovýhle kraviny,“ pokrčil jsem rameny.

„Byl jste příliš dlouho s guvernérem. Nakazil vás...,“ chvíli váhala, jestli to slovo použít, bylo jí zjevně dost odporné, „... politikou,“ řekla nakonec. „Zajímavé ale je, že to funguje. Lidé chtějí věřit, že tohle všechno je něco víc, ne jenom nějaké mizerné přežívání po konci světa,“ dodala.

„Když lidé věří v něco víc, zpravidla to skončí masakrem, Alice,“ zašklebil jsem se a otevřel druhou zásuvku stolu, ve které odpočívaly doutníky. Vybral jsem si krátký tlustý a zapálil si.

* * *

„V jednom z těch nákladáků jsme našli tohle...,“ řekla Alice, když se nad námi rozplynul kouř z doutníku, a na zem vyskládala hromádku oblečení z batohu. Byla to vojenská uniforma – světle hnědá. Docela malá. Na kabátě měla našitou vlaječku s vycházejícím sluncem.

„Hodnost kapitána. Ne že bych to poznala, ale na původní vojenské základně zůstala knížečka s vojenskými hodnostmi japonské armády. Dva samurajské meče na té druhé nášivce znamenají speciální výsadek oddíl,“ vysvětlila.

„To docela dost vysvětluje. Naše vraždící zajatkyně byla vyslaná jako spojka pro zdejší základnu. To by mohlo znamenat dost problémů,“ zamračil jsem se.

„Vůbec ne,“ zavrtěla Alice hlavou a dodala: „Jak je to dlouho, co jsme obsadili Brno?“

„Třináct měsíců,“ odvětil jsem. Pamatoval jsem si to dost přesně.

„Při našem útoku jsme jim odrovnali satelitní telefon. Japončáci musejí přes rok vědět, že tady už žádnou vojenskou základnu nemají. Ta holka to ale netušila. Musela být třináct měsíců mimo spojení s japonskou armádou,“ vysvětlila.

Potáhl jsem z doutníku a vstal z křesla.

„Je jenom jediný člověk, který nám to může vysvětlit. Jdeme do nemocnice,“ zavelel jsem s radostí, že mám důvod, proč odložit papírování.

„Ehm, plukovníku,“ zastavila mě Alice.

„Co je?“

„Nechcete si vzít něco jiného než župan?“

„No jo, kurva,“ zaklel jsem.

* * *

Bylo jenom málo zemí světa, které přežily válečné běsnění posledních let. Prakticky všechny se nacházely na ostrovech. Tou nejvýznamnější bylo Japonsko. Jakmile začaly světem létat rakety s jadernými hlavicemi, Japonci vyhlásili naprostou neutralitu a uzavřeli se okolnímu světu. Co se tam dělo, tušil jen málokdo. Protože nebyli s nikým a proti nikomu, zbytek válčícího světa je prostě ignoroval a oni sami si nepřáli nic jiného.

Když skončilo nejenom létání jaderných raket, ale utichly i války, které propukly na troskách světa a udělaly z nich ještě větší trosky, začali Japonci vystrkovat hlavu i mimo své dobře střežené ostrovy. Aby přežili, potřebovali některé suroviny, které se na jejich ostrovech nenacházely. Třeba

lithium. Pod Brnem ho leželo docela dost, a tak tu zřídili těžbu a k tomu vlastní vojenskou základnu. Město jim díky tomu prakticky patřilo. Tedy do chvíle, kdy jsme se rozhodli vzít si ho zpátky. Bitvu o Brno, čtvrtí kolikátou už vlastně v historii, jsme vyhráli a získali nejen město, ale i japonskou techniku a továrny, které tu vybudovali. Také nám zůstalo docela dost zajatců. Šlo hlavně o personál vojenské nemocnice, který boj přežil v krytu – sedm lékařů, osm ošetřovatelů a pět techniků. S nimi pak devět zajatých vojáků. Všem jsem nabídl dvě možnosti – trochu chleba na cestu a volný odchod z města, nebo se přidat k nám. Rozhodovali se dlouho. Nakonec odešlo šest vojáků – ostatní zůstali. Ti chlapi se nedostali daleko. Asi sedmdesát kilometrů od Brna směrem na východ je zmasakrovala nějaká potulná banda lidojedů. Po pár měsících jsme z nich našli jenom ohlodané kosti.

Až tak moc jsem po nich neplakal. Nejdůležitější bylo, že s nimi neodešli lékaři, kterým jsem předal zpět nemocnici. Zbytek japonských vojáků jsem pak pověřil jediným úkolem – lovit v říčkách ryby, aby měli doktoři dostatek suši ke své maximální spokojenosti. Bylo to potřeba, protože v důsledku nárůstu obyvatel ve městě a širokém okolí měli víc práce, než dokázali stihnout. Naštěstí se našlo dost lidí, kteří dřív ve zdravotnictví pracovali, nebo měli alespoň chuť se učit.

* * *

Vedoucím nemocnice byl doktor Akiro. Byli jsme zhruba stejně staří. Oba jsme se narodili

do jiného, lepšího světa a prožili všechno to zlé, co lidstvu poslední dvě desítky let přinesly. A oba jsme nesli zodpovědnost za lidi, kteří to stejně jako my přežili. Věřil jsem, že možná díky tomu je mezi námi jakési porozumění, i když moc velké naděje jsem si nedělal. Pořád jsem byl ten, kdo jeho armádu zmasakroval, a on se kvůli tomu patrně už nikdy nedostane domů.

Do jeho stanu na okraji nemocnice jsme s Alicí dorazili až navečer. Cestou jsme se stavili u Bobovy rodiny. Jeho žena přijala zprávu o smrti svého muže celkem klidně. Žili jsme v časech, kdy lidský život neměl ani příliš velkou cenu, ani dlouhé trvání. Jediné, co jsme mohli v takových případech dělat, bylo zařídit slušný pohřeb, a hlavně se o rodinu padlého dobře postarat.

A *postarali* jsme se i o zajaté otrokáře. I tady šlo o již zavedenou rutinu. Vojáci jim za trest vypálili do ramene otrockou značku, a pak jsme je s trochou zásob propustili směrem k Pustině.

* * *

Doktor Akiro si zrovna dával čaj. I ten jsme dokázali na jedné z farem pěstovat. Ne snad, že by chutnal kdovíjak dobře, ale byl to čaj, opravdový čaj. A lékaři z nemocnice dostávali přednostní přísun zásob.

Beze slova nás přivítal pokynutím hlavy, a když jsme se posadili do křesílek, nalil nám kouřící čaj. Akiro s ním uměl hotové divy, takže ačkoli to bylo prakticky plané listí, v jeho podání chutnalo skoro tak dobře, jako věci, co jsem si

v mládí kupoval v Lidlu. Žádná sláva, ale pro nás v tuhle chvíli naprosto revoluční pokrok v nastolování dávno ztraceného komfortu.

Čaj navodil takovou pohodovou atmosféru, že jsem měl nutkání poprosit ještě o panáka a doutník, ale ani jedno Akiro neschvaloval. A už vůbec ne u mě.

„Hojí se dobře,“ řekl nakonec, když se pomalu a obřadně napil ze svého šálku. Myslím, že ho stálo dost sebeovládání a maximální možné koncentrace, aby si vsugeroval, že je to čaj hodný obřadu, který dělal každý den, a ne sušené seno, které by se namísto louhování mělo dávat krávám.

„Víte, jak se tu ocitla?“ zeptal jsem se rovnou. Zavrtěl hlavou.

„To vám řekne sama,“ odvětil a vstal z křesla.

* * *

Před vstupem do pokoje naší zajatkyně strážili tři chlapi se samopaly. Když mě uviděli, udělali něco jako pozor a k tomu salutovali. Za starých časů by za způsob provedení dostali týden zaražené vycházky, ale teď jsem snahu našich dobrovolníků chovat se jako skuteční vojáci ocenil uznalým pokýváním hlavou a předpisovým zasalutováním.

„Během naší služby...“ začal velitel ostrahy, ale Alice ho odmávla rukou.

„Kdyby se něco stalo, jste už nejspíš mrtví, podle toho, co ta šikmooká mrška dokáže,“ přerušila je a doktor Akiro se zatvářil uraženě.

Jeden z mužů odemkl dveře a vpustil nás do místnosti. Šlo o pokoj určený pro případné in-

fekční pacienty. Okna měl zamřížovaná a dveře z vojenského skladu, takže byly z oceli a železa. Než to zkoušet ven jimi, bylo jednodušší probourat zeď. Na jedné ze sedmi postelí ležela naše zajatkyně. Zaregistroval jsem Alicin opatrný pohyb, jímž si sáhla na pouzdro s nožem. Já sám jsem měl ruku až nebezpečně blízko holsteru s revolverem.

Japonka spala. Nebo alespoň měla zavřené oči. Částečně přikrytá a v bílém nemocničním andělíčkovi působila docela křehce. Dojem kazila jen dlouhá jizva na levé tváři a ruce plné modřin a hojících se ran po provazech, kterými ji otrokáři svázali.

Doktor promluvil japonsky. Nerozuměl jsem ani slovo.

Japonka otevřela oči a podezřívavě na mě pohlédla. Ještě o něco horší pohled věnovala Alici. Pak konečně otevřela i ústa.

„Je nezdvorné mluvit jazykem, kterému všichni v místnosti nerozumějí,“ přerušil jsem její japonskou litanii. „Myslel jsem, že vy Japonci si na zdvořilosti zakládáte,“ dodal jsem.

„Omlouvám se, pane plukovníku. Chtěla jsem jen odpovědět svému lékaři na dotaz, jak se mi daří,“ řekla anglicky a usmála se. Po tvrdém výrazu, kterým nás oba propíchl, nezůstalo ani památky.

Alice obešla postel z druhé strany. Stála od ní asi tři metry, rukou si pořád poklepávala na pouzdro s nožem a soustředěně Japonku pozorovala. Pokud by se o něco pokusila, měla by má parťáčka dost času hodit jí nůž do břicha.

„A jak se vám tedy daří?“ usmál jsem se na Japonku a posadil se na židli vedle postele. Také jsem se příliš nepřibližoval. Už jednou mě překvapila a nerad bych ze sebe udělal hlupáka podruhé.

„Uzdravuji se, což je něco, v co jsem ani nedoufala,“ odpověděla.

Pokýval jsem spokojeně hlavou: „Možná byste nám tedy mohla vysvětlit pár věcí. Třeba kdo jste a co tu, kurva, děláte?“

* * *

Japonka se podívala do Akirovy tváře. Letmo jsem zahlédl, jak přivřel oči na znamení souhlasu. Ona na to jen neznatelně pokrčila rameny a pohlédla mi do očí.

„Doufala jsem, že tu najdu naši vojenskou posádku a podaří se mi zavolat posily,“ řekla.

„Posily k čemu?“ nadhodil jsem.

„K záchraně světa,“ odvětila.

„Ehm?“ usmál jsem se rozpačitě.

„Víte, plukovníku, planeta Země má namále. Tentokrát definitivně,“ odvětila.

„Jak to myslíte?“ nevydržela to Alice.

„Smrtelně vážně.“

* * *

„Můžu si zakouřit?“ obrátil jsem se na Akira.

Lékař zavrčel, takže jsem se raději hned vrátil k rozhovoru s Japonkou.

„Možná byste to měla rozvést,“ vyšpulil jsem nervózně spodní ret.

„Slyšeli jste o lidech, kterým se říká...“ Dlouho to slovo hledala. Anglicky uměla perfektně, ale slovanské jazyky, to byl obecně pro Asiaty mor. Trpěli jím všichni naši lékaři. Nakonec to ale přeci jenom dokázala vyslovit: „Grabiezci.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Znamená to něco jako nájezdníci, lupiči, desperáti,“ hledala vhodná anglická slova. „Jde o kult konce světa,“ vysvětlila pak.

„Zasraný kultisti,“ povzdechli jsme si s Alicí skoro zároveň. Když skončily války, vyrojily se desítky různých apokalyptických sekt. Poprvé jsme na ně narazili na konci občanské války a pak už jich jenom přibývalo. V Praze jsme si s nimi užili víc než dost.

„Chtějí zničit svět. Věří, že Bůh nedokončil svou práci a je třeba tak učinit za něj,“ pokračovala.

„A co s tím má společného japonská armáda?“ zavrčela Alice.

„Víte, ten kult má celkem praktický návod, jak existenci světa ukončit. Shromazďují po celém světě jaderné zbraně, které přežily válku. Pak je chtějí naráz odpálit na jednom místě. Tahle planeta má namále, plukovníku. Podle nás mají pohromadě už desítky jaderných zbraní. Pokud je odpálí naráz, pak mohou definitivně rozvrátit klima...“

„Jaderná zima. Během pár let pak pochcípá i většina těch, co přežili,“ přerušil jsem ji. Uměl jsem si dost dobře představit, co se stane. Během války jsme tyhle nejčernější scénáře toho, co nás čeká, probírali pořád. Vlastně se stal zázrak, že to všechno, čím jsme si prošli, planeta ještě ustála. Příroda byla nejspíš mocnější, než si před jader-

nou válkou dokázali představit i ti největší optimisté, ale i tak počasí v posledních letech šílelo. Každý další výbuch atomové bomby může dát klimatu na matičce Zemi definitivní K. O.

„Naše rozvědka je sleduje už pár let. Moje jednotka provedla výsadek ke zničení jedné takové základny kultistů. Bohužel, bylo jich víc,“ řekla nakonec.

Navzdory Akirovu vrčení jsem z kapsy vytáhl krabičku s doutníky a jeden si zapálil. Kam se hrabe rakovina na to, co s námi chtějí udělat tihle pošuci.

* * *

„Nevěřím jí ani tu jizvu na ksichtě. Nevěřím jí vůbec nic. Nevěřím jí, ani že má frndu mezi nohama!“ řvala na mě Alice.

Málokdy se nechala unést, ale teď předváděla svůj největší vztek, jakého byla schopná. Nejspíš jsem si za to mohl sám, protože jsem jí naléval už sedmého panáka.

„Uklidni se,“ řekl jsem a posunul k ní skleničku.

„Nechci se uklidnit, chci někoho zabít,“ řekla. Věřil jsem jí to.

Ztrestal jsem dalšího panáka a podíval se na Ryana. Seděl tiše v koutě a mlčel. S Alicí strávil pár let v manželství, takže věděl, že v podobném stavu je nejlepší na ni nemluvit a nenápadně z jejího dosahu odstraňovat všechno ostré.

„Ale co když má pravdu? Co když vážně na severu někdo shromažďuje jaderné zbraně? Pokud by

nás chtěli Japonci dostat, prostě sem můžou poslat výsadek, nemusejí nás komplikovaně balamutit,“ namítl Crash celkem racionálně, za což od Alice sklidil jeden z jejích nejnaštvanějších pohledů.

„Nevím, jsou to zákešní žlutí hajzlíci. Jsou schopní všeho,“ odvětila Alice, ale myslím, že tomu sama nevěřila. Prostě se nechtěla smířit s hrozbou, kterou nám Japonka předestřela.

„Hele,“ odvážil se po chvíli ticha Ryan, „jak vám vysvětlila to svoje zajetí u otrokářů?“

* * *

Přesně na to samé jsem se Japonky zeptal, když jsem se otřepal z prvotního šoku z informací, které na nás na nemocniční posteli sypala.

„Z bitvy s kultisty jsme se dostali čtyři. Jeden umřel na svá zranění. Přišli jsme o satelitní telefon a náhradní jsme měli schovaný u našeho agenta, který se pohybuje v místech s velkým množstvím kultistů. Jedinou šancí bylo kontaktovat naši vzdálenou základnu v Brně. Dorazili jsme do vesnice, již ovládali ti...,“ na chvíli se odmlčela, „... muži. Uzavřeli jsme dohodu, že nás dopraví sem. Měli strach z grabiezci. Evakovali celou osadu, chtěli cestovat na jih, kde je klidněji...“

Vypadala, že jí vyprávění o tom, co se stalo, nejde moc přes ústa. Pokusil jsem se to zkrátit, a vytrhnout jí tak trn z paty: „Podrazili vás. Ty dva tvoje chlápky zabili a z tebe udělali zajatkyňi.“

„Tak nějak to bylo,“ pokývala hlavou. Vzpomněl jsem si, v jakém stavu jsem ji našel, a došlo mi, že

s ní asi dělali různé věci, podle toho, jak dlouho byla svázaná a co měla na sobě. Nechtěl jsem to ale rozpitvávat. Bývaly časy, kdy lidé s podobnými zážitky potřebovali o všem mluvit, ze všeho se vykecat, a tím se třeba nakonec i uzdravit. Teď se o takových věcech prostě mlčelo. Bylo jich příliš mnoho a bývaly příliš bolestivé. Navíc na mluvení byl jen málokdy čas. Stejně jako na soucit a pochopení. Lidé to většinou uzavřeli v sobě a snažili se prostě dál žít. Většinou to stejně netrvalo dlouho.

Vzal jsem ze země odložený balíček s oblečením, který přinesla Alice.

„Tady je vaše uniforma. V nemocnici vám ji vyčistí. Až vám bude lépe, můžete v ní chodit. Zatím se každopádně považujte za vojenského zajatce, dokud nerozhodneme, jak s vámi a vašimi informacemi naložíme, kapitáne,“ vstal jsem ze židle, abych naznačil, že pro tuto chvíli náš rozhovor skončil.

„Šinozaki, jmenuji se Nacumi Šinozaki,“ představila se a uniformu ode mě obřadně převzala.

* * *

Přetlumočil jsem tu historii Crashovi s Ryanem. Alice při tom celou dobu tiše mručela. Nemusela ani mluvit, stačilo, jak se tvářila – něco jí na tom všem smrdělo. Mně kupodivu ne.

Nalil jsem ještě jednoho panáka pro všechny. Začínala se mi motat hlava.

„Co s tím, plukovníku?“ nadhodil Ryan.

„Tvrdí, že někde na severu Polska mají nějakého špiona, který má satelitní telefon. Až se dá dohromady, použijeme náš vrtulník a odvezeme ji tam. Zavolá posilu a pak ať se činí japonská armáda. Mají všechno, co my ne. Ať ty kultistický mamrды usmaží napalmem nebo posypou nehašeným vápnem, je mi to u prdele,“ mávl jsem rukou.

„A až poletíme zpátky, tak tu mrchu vyhodíme z vrtulníku, jasný, šéfe?“ zašermovala mi prstem před očima Alice. Šermování během pár sekund ztratilo na intenzitě, protože při tom usnula. Crash s Ryanem ji odnesli do jednoho z pokojů, které se v krytu pro případ bombardování nacházely, a já se, moc ani nevím jak, odebral do toho svého.

* * *

Třeštila mi hlava. Strašně. Měl jsem pocit, že mi za chvíli pukne a vyklube se z ní pterodaktyl, který právě teď uvnitř usilovně tluče do mé lebeční kosti, aby se dostal ven.

„Plukovníku?“

Otevřel jsem opatrně oči a spatřil Michala Krejčíře. Včerejší pitky se nezúčastnil, přesto vypadal, že zažil ještě horší noc než my. Uniformu měl celou od prachu, stejně jako obličej. A tvářil se vážně, což nevěstilo nic dobrého. S Michalem jsme prošli všemi zavšivenými válkami za posledních dvacet let a jenom málokdy mu zmizel optimistický úsměv z tváře.

„Jestli jsou to špatné zprávy, nechci je slyšet,“ zahrozil jsem, protřel si oči a natáhl se po sklenici